

til at undersøge, hvad der nu staar, at han har undersøgt, idet han har indhentet Betænkning fra Direktøren for Skibsbyggeriet, Maskin- og Bygningsvesenet. Det var det, den ærede Minister skulde have gjort, før han forelagde Lovforslaget; det vilde i det Mindste have været den Vej, man maatte antage for den rigtige ved et saa vigtigt Lovgivningsarbejde. Der er altsaa i den Ordning, der blev anbefalet af Folkethinget, som ogsaa kjender sin Pligt; i denne Lov fastslaaet en ganske anden Grundsaetning end den, hvorfra den ærede Minister var gaaet ud. Det blev netop fremhævet i Udvalget, at der var den allerstørste Grund til at have to aldeles særskilte Love om disse Sager; de ere saa vidt forskellige, at det er den allerstørste Urimelighed, at der i een Lov staar en mindre Sag ved Siden af en større og mere omfattende, nemlig den, der vedrører Dampkraftens Brug til Befordring af Tusinder af Menneſker. Med Hensyn til hvorvidt man skal takke Noget, kan jeg ikke fatte, at man, naar man gjør opmaerkksom paa, at man som Folkets Repraesentant mener, at Loven bør være i den og den Stikelse, for at den kan gjøre den Nytte i Livet, der tilsigtes, skal takke en Mand, som er sat til at fuldbyrde det, man har Ret til at forlange af ham, fordi han er gaaet ind paa, hvad Alle de, der have med Sagen at gjøre her i Folkethinget, finde at være Fordringer, man maa faa paa. Naar Sagen ses fra Landets og Folkets Standpunkt, var det tværtimod Ministeren, som maatte takke Folkethinget for, at der var bragt saadanne Bestemmelser ind i Loven, at Virkningen af den kunde blive nogenlunde tilfredsstillende; vi maa altsaa vende Forholdet fuldstændig om. Jeg har ingen Grund til at takke den ærede Minister for, at han nu maa erkjende, at det Arbejde, som Folkethinget gjorde, efterat det havde viist sig, at Loven var gaaet to Skridt igjennem uden at have fyldestgjort de Fordringer, som maa stilles dertil, nogenlunde tilfredsstillende disse Fordringer. Jeg gaar ikke længere end til at sige: „nogenlunde“, thi jeg vilde have anset det for rigtigt, at man var gaaet langt videre og havde spurget for, at Ennet var fyldestgjort ganske anderledes. At takke for eller at tale om nogen Smødekomen, naar Stillingen er bleven saaledes, at der ikke kom Noget ud af Loven forrige Gang, fordi de nødvendige Oplysninger ikke vare indhentede tidligere, kan der neppe være Grund til; man maa snarere rette en Bebrejdelse imod Administrationen i saa Henseende.

Justitsministeren: Det er en fuldstændig Feiltagelse af det ærede Medlem, naar han mener, at jeg skulde have fordret Tak fra hans Side; det har jeg ikke gjort. Jeg lægger ikke saa særdeles stor Vægt paa, hvorledes det ærede Medlem overhovedet stiller sig lige overfor mig, at jeg skulde have søgt mig fristet til at stille en

Fordring til ham, som jeg jo meget godt veed ikke vilde blive fyldestgjort. Jeg har kun udtalt, at det forekom mig, at det var besynderligt, at det ærede Medlem i den Omstændighed, at jeg havde forelagt Lovforslaget i det væsentlige overensstemmende med den Affattelse, som Udvalget havde ønsket, at Loven skulde faae, fandt Grund til at udtale sig med den Bitterhed, hvormed han udtalte sig første Gang, han havde Ordet. Det forekommer mig, at det ærede Medlem maa give mig Ret deri. Hvis jeg ikke havde imødekommet det tidligere Udvalgs Ønsker, kunde jeg forstaa, at det ærede Medlem vilde have bebrejdet mig dette; men det bliver sandelig meget vanskeligt at tilfredsstille det ærede Medlems Fordringer, naar han i den Omstændighed, at man retter sig efter Folkethingsudvalgets Udtalelser, ogsaa finder Grund til at optrede paa en mindre behagelig Maade lige overfor vedkommende Minister. Naar i Øvrigt det ærede Medlem har udtalt sig gjentagende med saa stor Sikkerhed om, hvad der er det eneste Rigtige og Naturlige, og har stemplet noget Andet som noget aldeles Urimeligt, vil det ikke falde mig ind at opholde Thinget med at skifte Ord med det ærede Medlem om den Ting; han saar have sin Opsattelse i den Henseende, det har ikke videre Indvirkning paa min Mening. Jeg har ikke erkjendt, at det var nogen særlig heldig Form, som Udvalget fordrede, men jeg er ikke desto mindre gaaet ind derpaa, fordi jeg ikke fandt, at noget væsentligt talte mod den, og fordi jeg ønskede at være imødekommende. Naar det ærede Medlem siger, at Udvalget har flaaet en ganske anden Grundsaetning fast, er det den største Overdrivelse, som vel er mulig, idet der i Realiteten intet væsentligt blev forandret ved, hvad Udvalget indstillede. At man saa kan tale om en ganske anden Grundsaetning, tilstaar jeg derfor, er mig aldeles ufatteligt. Naar det ærede Medlem fremdeles gjentagende udtalte sig om, at der fra min Side havde været viist en utilbørlig Mangel paa Omfagt i at indhente Oplysninger, og at jeg navnlig ikke, forinden Lovforslaget blev forelagt, havde indhentet saadanne Oplysninger som de, der omhandles i de trykte Motiver, vedrørende § 17, som jeg har indhentet efter forrige Sektions Slutning i afvigte Foraar, beror det selvfølgelig paa en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Det, som jeg har indhentet nærmere Oplysning om, er Noget, som først blev fremdraget af det ærede Udvalg, og det var mig altsaa temmelig umuligt at indhente Oplysninger derom, forinden et saadant Forslag kom frem. Maaſte erindrer det ærede Medlem, som jo var kaaret til Ordfører, at Udvalgets Betænkning blev afgiven — hvis jeg ikke mindes feil — Dagen før forrige Samlings Slutning. — Derfor Udvalget, som af dets beſtittede Ordfører har faaet Attest for at have arbejdet flittig og hurtig, men som ikke desto mindre havde Sagen til Drøftelse i